

Atât de singuri

Lidia Popa

Atât de minunați ne sunt poezii
că am putea muri pe lângă ei.
Trezindu-ne apoi în pragul dimineții
cu roua florilor și trubadurii vieții.

O simfonie aleasă în sunet de țambal
și tropotul cailor pe vârful unui deal.
Căările străjuite de stânjenei zglobii
cu sunet de vioare și glasuri de copii.

Atât de singuri mor și ei ca noi,
niciunul nu se-ntoarce mai apoi.
Căci moartea-i un destin, un fir de ață,
dat mai înainte de a păcătui în viață.

Iar când hlamida jalnică s-a descusut,
nu-i chip nicicum s-o luăm de la început.
Ne-acoperă deșertul de foc și de nisip,
din ce am fost odată acum suntem nimic.

Atât de singuri, săraci și adormiți
ne-ntoarcem pe tărâmul dintre sfinți.